

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- пуномоћници оштећених: Наташа Кандић и Славица Јовановић
- сви оптужени и
- браниоци адвокати: Бранкица Мајкић, бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића, Марија Ивановић, бранилац оптуженог Милана Радојчића по заменичком пуномоћју адвоката Градимира Налића, Војислав Вукотић, бранилац оптуженог Жељка Крњајића, Бранко Лукић, бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, Јасмина Живић, бранилац оптуженог Дарка Перића, Ђорђе Калањ, бранилац оптуженог Радисава Јосиповића, Гордана Живановић бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић, бранилац оптужених Стојановић Саше и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић, бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића, Радослав Шошкић, бранилац оптуженог Александра Николајидиса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 37 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колегинице, нешто сте хтели?

Адв. МАРИЈА ИВАНОВИЋ: Са Вашим допуштењем, напустићу суђење по доласку адвоката Налића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, добро.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Констатује се да се испитивање сведока врши путем видео конференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару.

Констатује се да је у Жупанијском суду у Вуковару приступила сведок-оштећена Вера Видић а за данас позвани сведок-оштећени Дарко Пољак није приступио, с тим што је пре претреса веће обавештено да сведок-оштећени Дарко Пољак из здравствених разлога није приступио на претрес и да ће медицинска документација бити накнадно прослеђена суду.

Испитивање сведока се врши у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Вишег суда у Београду Наде Трипковић, која је присутна у Жупанијском суду у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Видић, да ли ме чујете?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок-оштећена Вера Видић. Име Вашег оца?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јанко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Јанка. Шта сте по занимању?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: У мировини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, са станом у?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ловасу, ул. Људевита Гаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ловасу, ул. Људевита Гаја број?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 11. Које године сте рођени?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: 1964.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1964.године. Где сте рођени?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ловасу. Ја ћу Вам сада прочитати имена и презимена свих оптужених па ћете рећи суду да ли сте у неком сродству или евентуално у некој завади са неким од њих? Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис. Јесте ли? Је ли Вам неко од њих род?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у некој завади са неким од њих?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не. Са мјештанима сам била добра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оптуженима несродна, није у завади, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву тако што ћете. Шта има сад да чујете? Ваљда мене чујете? Положићете заклетву тако што ћете понављати ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Нећу прећутати.

**Опоменућа, упозорена, а након полагања заклетеве
изјављује:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се против ових 14 лица која сам Вам прочитала, води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе су догађаји у Ловасу у 10-ом и до половине 11-ог месеца 91 године и ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, убиства, мучења, злостављања становништва у самом селу у овом периоду и догађај на такозваном минском пољу последица страдање 69 цивила. Испричаћете суду шта је Вама у вези свих тих дешавања познато, ко је Ваш страдао у Ловасу и шта се дешавало у овом периоду, да ли сте били тамо, од кад до кад сте били, све што знате у вези овога. Изволите.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: На почетку, ево поздравила бих само моје мештане и захвалила што долазе на подршку нам и даље бих наставила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел може само мало гласније или тамо нека Вам појачају микрофон или.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Овако, тога јутра 10-ог кад је почео напад, ја и супруг и дјеца били смо у својој кући и нисмо имали добар подрум, отишли смо код сусједа Пољакови Ружица и Ивана, у њихову нову кућу у подрум. Тамо смо дочекали били у подруму са још другим сусједима када су дошли, ишли редом од куће до куће, ми смо се затекли тамо. Истјерали су нас ван. Међу тима који су дошли, никог нисам познала од мјештана домаћих Ловашчана који нас је истерао ван, чинио ми се познат, када је изашао рекао је мени особно каже «ди ти је кућа?» ја сам рекла да је кућа ниже, каже бјелу крпу објеси а супругу је рекао «а ти крени цестом према задрузи», затим је и сусједима рекао оцу и сину Пољакима да крену исто за њим цестом. Мени је сусједа Ружица Пољак сетила се како је она качила бјелу крпу, дала је и мени, пелену од мале која је била мала. Ја сам отишла, он је за мном ишао да објесим на капију. Чинио ми се познат, усудила сам се питат га да ли си ти Ступар од Душанке Ступар син. Рекао је «јесте, зашто?». Реко, зато што је твоја мама радила са мном у творници и скупљали смо јој новац за лијек. На то ми је само

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

«аха, каже добро» и окренио се и рекао супругу дрско оштро «теби сам наредио да идеш у задругу» и он је кренио према задрузи, ја сам крпу објесила и рекао је врати се назад ди си била. Сада је то даље су кренули према другим кућама, отишли су у претресе других, ја сам остала са дјецом код сусједа у подруму. Он кући се враћао није, ништа знали нисмо, сутрадан нисам ништа знала, нисмо излазили, бојали смо се, чули су се пуцњеви. Ти који су прошли кроз нашу улицу, сви су били мени непознати сем тог једног из Товарника. Они су имали различите униформе, шарени су били, на главама неки је имао шешир, неки је имао ову војну од ЈНА капу са петокраком, тако да нисам обраћала пажњу како су униформе, различите су биле. Други дан нисмо нигде ишли, он кући долазио није, нисмо ништа знали шта се дешава, нисам се усудила да идем нигдје, чекала сам да видим шта ће бити, дјецу сам се бојала водит по селу. И чекали смо, њега није било, чула сам од сусједа који се усудио да иде, да су затворени у задрузи на кату у канцеларији од Јакуба Пољака који је њима био шеф у задрузи. Ја и ћерка од Пољак Јакоба – Анкица Јовановић, ми смо се ипак усудиле и кренуле смо, дјецу смо оставили баки, мами њеној. Кренуле смо у задругу да видимо шта се дешава. Оће бит пуштен, јел ради, јел затворен. Дошли смо тамо, војска је била на капији, питали су зашто. Ја сам рекла да сам дошла да видим ди ми је супруг, шта је. Довели су ме тај чувар који је био, био је у шареној униформи. Он је мене довео до капије од механичке радионице и рекао да ту чекам, отишао је у двориште, то је канцеларија била од Милана Миљковића која је била одмах до портирнице, отишао је тамо и тражио одобрење ко је био у тој канцеларији не знам. Тражио је одобрење да ли може да њега пусти доље да са мном прича. Дошао је и пустио је, позвао је супруга и он је сишао доље. Он је мени рекао «још ме нико пипнио није, не знам зашто сам овдје затворен». Ја нисам имала никога тамо, никог видјела нисам од познатих од пријатеља да питам зашто је он тамо? Шта се дешава, шта је направио да је затворен, нисам се усудила једноставно никога, молила сам бога да све прође добро. Њега су, то је пар минута било. Само ми је рекао до тада да није био, нико га дирнуо још. Ја сам, пар минута смо попричали, ја сам се окренула, отишла сам кући, он је остао овај, и даље тамо затворен. Опет ништа

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

нисмо знали, нисмо се виђали, нисам знала шта се дешава до дана, ја сам и даље била код сусједа са дјецом, нисам била у својој кући, бојала сам се. До дана када, датум не знам, када смо чули једну галаму која је била на улици. Претрчали смо њихову нус просторију која је била, прозори закриљени, ја и та њихова ћерка Анкица Јовановић. Она је отворила овај, зелени параван али јако мало, видјели смо да је Ивица Филић возио приколицу претпоставили смо да скупљају мртве. Ја кад сам угледала, видјела сам мог супруга да иде, видјела сам тетка, он ми је био Борјан Пољак да иду купит мртве, а преко пута те куће гдје сам ја била од Јакоба Пољака и Ивана Пољака, њихов брат је преко стриц Ивану Пољаку а Јакобу Пољаку је брат и знала сам да је он убијен, претпоставили смо да иду њега купити и точно смо нас две гледале кроз прозор, мој супруг и тетак Флорјан Јовановић он сада није жив, они су улазили. А Милорад Радојчић је стајао испред капије, он је мјештанин Ловаса, с њим нисам у завади никад била, напротив, био је пријатељ с мојим мужем. Он је држао пушку код капије док су они улазили унутра и видјели смо. Ја сам почела плакати јер сам се бојала јер муж ми је био слабог желуца на крв и такве ствари, бојала сам се да му неће бит добро, да ће га тамо убити. На срећу, они су излазили ван, у деки су носили Јосипа Пољака. Тада су отишли у тај трактор су ставили и отишли. Ништа више ја знала нисам, нити сам га послије видјела, док није дошао дан, датум више не знам који је био када су сахрањивали ту прву групу људи који су били убијени први дан. Када су њих сахранили поподне, не знам точно вријеме које је било, њега су двојица довели ту, он је знао да сам ја код сусједа, довели су њега двојица, један је био звани «Пљока Драган», наочале је имао са дебелим стаклима, сад не знам да ли би га препознала, онда је носио дебела стакла. Знам да су га звали «Пљока» и то сам, довели су њега да идем кући да му дам воду да се опере и пресвуче. И ја сам дошла, у своју кућу смо дошли, угријала сам воду и њему дала и он је само мени на леђима, ја нисам смјела с њим причат, кад сам унела ту воду у купатило, врата су морала бит одшкринута, како сам сипала воду, он је само покренуо леђа и показао леђа и шапнуо «за ово је крив Радојчић». То су ријечи које је био мени рекао. Ја сам изашла ван, ови су тражили ако има ракија да дам да пију док се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

он опере, нисам смјела бити у близини његовој ни причати. Када се он опро, пресвуко, морала сам дат му робу, ал све из даљега. Кад се он опро и пресвуко, тражили су ауто. Ауто је био у шупи. Имали смо жутог «Стојадина», и он како је доста се разумио, био је мајстор и он је некако намјестио да се ауто није палио кључем него на неку жицу, они су покушали да упале, нису могли, не Драган, него други који је био с њим, он је наредио овај мужу да он иде да упали ауто. Шта је са аутом, не може да га упали. Тако да је муж био присиљен, морао је ауто да упали. Из аута су ми повадили, ово не треба, биле су дечије играчке неке, украсне иза. То су извадили, рекли «то нама не треба», тражили су књижицу возила која је била код мене у торби, па сам морала да им дам. Њега су метили у ауто, они су двоје напријед сели и одвезли су ауто. Опет њега виђала нисам, у село нисам ишла, код сусједа сам боравила и даље с дјецом. Он је ишао по крух, тако да ја нисам у село ишла. До дана када је била та сахрана тих свих, ето то тада сам га видјела кад се пресвуко. Ја сам послѣје тога свега била у тешкој некој депресији од свега тога, бојала сам се, нисам знала шта ће бити с њим, сумњала сам на најгоре, нисам се усудила више ићи у ту задругу, дјецу нисам нигдје водила, на крају 16-ог, знам датум точно, он је чула сам од појединих, да је радио, којешта тамо њима у радиони, 16-ог после подне он је био пуштен кући. Рекао је, ја сам се изненадила, дошао је код суседа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците месец 16-ог?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: 16-ог 10-ог, био је пуштен из те задруге где је неке послове њима исто тамо обављо, био је пуштен кући и дошао је код сусједа, ја сам се изненадила, каже «пустили су ме кући, могу да останем да преноћим» и тамо је јео. Само што смо ми кренули, дошли у своју кућу у двориште са дјецом, уто то је јако кратак период био, не знам временски колко. Ишла је поново једна екипа шарених, то су биле и кокарде на глави и различите капе и различита униформа, једни су имали фармерице са горе јакном од ЈНА са капом, петокраком, један је имао шешир, други је имао неку као чарапа-капа била, нешто. Оружје не разумем се у оружје, само знам да је било и нешто кратко онако јер је држао у руци, високо један, то су све исто били непознати. Једино којег сам запазила и остао ми у сјећању доста јак човјек је био, имао је торбица му је висила око врата, то

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

је била од ЈНА торбица на којој је писало само презиме Крњајић. Ништа друго није било, ништа ја, ни имена, само презиме Крњајић је писало хемијском оловком на тој торби. А човјек ми је непознат. Један ми је био познат. Упали су, ми се још нисмо успјели ни снаћ како смо дошли од сусједа, они су упали у претрес и рекли су на улазним вратима од ходника смо се затекли, стали су до супруга, тај који је имао торбицу гдје је писало Крњајић, рекао је супругу «газда, ако нађемо било који хрватски знак, оде ти глава». Ја сам дјецу ухватила, ћерка је била 9 година, син је био 7 година. Ухватила сам, стиснула сам, нисам знала, знам да знака никаквог немам, прем, само криж, ништа друго нисам имала, али сам се бојала да нећеду нешто подмести. Један који је био доста ситан, неки балавац је био, дошао је до мог сина, извадио је из свог џепа пуну шаку, то су биле кокарде, петокраке, и њихова обиљежја, «4 С» и то што се ставља на капе. Рекао је «отвори руку». Мали је погледао на мене да ли смије то узет. Ја сам климнила главом да узме јер сам се бојала, тако да је мали добио пуну шаку тих обиљежја, морао их је узети јер сам ја климнила да узме, бојала сам се. Претресали су кућу цијелу, сваку собу, тражили су, лупали су, на крају сам видјела од врата која ми улазна гледају на средњу собу, да су бацили здјелу украсну у којој су ми биле кутијице са златом. Злата нису могли наћ јер сам ја злато склонила, али сваку кутијицу су поотварали, очито да обиљежја нису тражили, него су тражили или злато или новац. Јел кутијицу појединачно, једну по једну је отварао тај који је био у тој соби и бацао доље. Сваку књигу која је била у спаваћој соби, то сам стала на врата јел ме је звао да пита како се лежај диже у спаваћој. Видјела сам тог једног исто је био доста млад, да је сваку књигу изнад главе у лежају листао, онда је на крају узео корице да протресе да ли је то због новца, ја то претпостављам да је тражен новац, друго нема шта тражити у књигама. Кад су претресли кућу, нису ништа нашли да би дошао. Ми смо стајали тада у ходнику, исти тај који је имо торбицу са натписом Крњајић, дошао је до мене и супруга и дјече и питао је супруга да ли имаш подрум? Мени је ту било зло, мрачно, ја сам дјецу стискала, ћерку сам толико стиснула, ваљда нисам имала осјећај да је мала почела плакати. Они су њега водили у подрум и ја сам знала, претпостављала сам шта ће да направе. Ја сам

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

толико ваљда њу стисла без осјећаја, да је она толко почела вриштати и плакати, да је овај други, један непознат исто, сви су ми непознати били, отрчао и они су се вратили с њим скупа назад. Пред вратима у дворишту, ја сам била са унутарње стране с дјецом, њега су довели из подрума с вањске стране улаза ходника, њему су рекли «покушаш ли побјећ, јел видиш онај тенк вани? Жена и дјеца ће ти бит разапети на том тенку ако покушаш побјећи». То је изговорио тај који је имао торбицу са натписом Крњајић. Он је рекао «не покушавам, жена и дјеца су ми светиња». И они су тада отишли, ми смо остали у кући. Цјелу ту ноћ, дјеца су заспала ја и он смо сједили испред кауча, на којем су дјеца обучена нормално у тој ситуацији спавала, сједили смо, пили смо, ја сам каву за кавом кувала, он је мени причао шта се догађало тих дана, шта је он доживио. Да кренем од тог дана кад је он отјеран од сусједа из подрума цестом. Кренуо је, дошао је до почетка те куће од Јосипа Пољака, још није дошао близу капије, рафал се чуо, тај рафал смо чули и ми на улици а нисмо знали гдје је. Он како је кренуо цестом према задрузи полако с ноге на ногу, дошао је ето, није точно наспрам капије, на почетак куће, чуо је рафал, дошао је ближе капије, окренуо главу према капији, дворишту. Видио је Воркапић Милорада који је опалио тај рафал и диго пушку, држао је у зраку, то је мени супруг причао ту ноћ. Иза њега су одма ишли брат од тога Јосипа Пољака што је убијен, Јакоб Пољак и његов син. Они су могли исто видјети тога Воркапића испред капије. Он је точно знао да га је убио тај Воркапић јер је чуо рафал и док је дошао тих пар корака, он је већ од тог подрума дошао до капије, јел је био сигуран зато што га је он и купио са Флорјаном Пољаком и тамо га је и нашао. Тада је наставио даље да ми прича шта се дешавало у дворишту. Каже, одозгор гдје је био затворен у тој канцеларији од Јакоба Пољака у задрузи, није му било јасно зашто њега нико ништа не пита пар дана, није ништа га звао, нико га није туко, доље је проматрао кроз стакло колко је мого, колко је видио, чуда су се догађала, то се тукло, малтретирало, ту је свашта било до једног момента кад је каже дошао један и звао њега да иде да пређе у дворишту та канцеларија која је била до портирнице, то је била канцеларија Милана Миљковића, каже није му било јасно зашто га сад тамо зову. Кад је дошао тамо, тамо га је дочекао Милан

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Радојчић и сјео је, један је био, не знам ко је био тај, тај непознат је и њему био ко је тамо био иза леђа му, сјео је. Каже, Милорад Радојчић му је рекао да га Миленко Рудић окривљује да је бацао бомбе у српске куће у Ловасу. Он то није могао да прихвати јел није десило се, сада су ту код вас, нека се изјасне ако је игдје пукла бомба у српској кући коју је он бацио. Он то није могао да прихвати, није хтио да прихвати јер то није направио и није то радио. Затим, каже довољан је био поглед Милана Радојчића за тога који је био иза леђа, он је изашо, ваљда је знао кога треба да доведе, у том моменту кад је овај отишао, јако брзо дошао је и рекао ми је «запамти, довео је Петронија». Имао је у руци, тако ми је рекао, имао је у руци, каже то је било нешто гумено као неки пендрек у којем су вириле неке жице, нешто слично тако томе је било. Каже то је оно што сам ти показао у купатилу, оне маснице. А сад каже сам доживио да ти могу испричат цјелу ситуацију. Дотле ме нико није дирао, нико ме није, док ме Милан Радојчић каже није позвао. И није хтио да прихвати јер није бацао бомбе. Тад је добио батина. Затим, каже док сам био те дане тамо затворен, морао је неке ствари у радионици обављат, пуштали су га доље да иде у радионицу, јер је он иначе био ковач, у његову ковачницу да обавља нешто што је требало њима, те детаље ми није објашњавао шта је морао радити све, кад је био, затеко се у ковачници, радио је, нешто је правио за њих, требало је наводно у опћини преградити нешто, па је он морао нешто да припреми, утом каже док је био у ковачници, дошао му је Петроније, објаснио ми је, донио је ножеве који су имали зупце. Ја се у ножеве не разумијем, али ми је рекао «запамти, ножеви су са зупцима били». Њега је натјерао да му те ножеве мора оштри. Он је нормално, морао је то узет, морао је то да ради. Затим је кад је то, пошто је он већ био изгладнио, нису добивали баш нешто да једу претјерано, иначе, пушио није. Петроније је дошао, нудио му цигарету, он је одбио, рекао је «ја не пушим, не могу». Да му мајку, да му, почео је псовати, «усташо, нећеш од мене цигарету» и те ствари, наставио, детаље све ми није о псовкама говорио. Каже, на крају други пут, «шта нећеш од мене цигарету?». На крају је он цигарету ипак узео, повукао дим, није му било добро. Петроније је отишо кад му је ножеве наоштрио, отишао је. Он је и даље био тамо, обављао је

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

шта је требало, после га одведу у притвор. То је он мени ту ноћ испричао. Када је овај, тај дан када су сахрањивали, каже ишли су то кад су покупили, сад точно, да ли је исти дан била сахрана то ми није рекао, или други дан, то ми није детаље говорио, углавном на дан сахране, када су те прве групе, не знам точан број, то ми исто није рекао колко их је било, кад су отишли на гробље, канал је био ископан. Почели су он, био је тај мој тетак Флорјан Пољак, њега нема, умро је и био је Јакоб Пеулић, он је жив. А за друге ми није набрајао који су још били, који су њих морали сахрањивати. Почели су и наредили да их спуштају у канал. Каже, а једини поред канала који је стајао и записивао имена који се спуштају доље био је Шимун Пејић, а у близини није нико био од војске ни од четника, били су мало даље. Каже, када су почели спуштат ту су били супружници Јовановић Анка и њен муж, били су Бадањак Цецилија и Данијел, супруг и тај Јакоб и мој тетак они су из села смо и знали су да су то брачни парови, покушавали су да их метну једно код другог да буду близу да се данас сутра зна да су то супружници. Како су их почели спуштат лагано оно, ипак су то људи, нису животиње, каже исти тај Шимун Пејић који је писао водио забиљешке, почео је на њих «шта спуштате, бацајте то доље» то су ријечи које мени супруг рекао запамти то је наш човјек али је ђубре био тешко, наредио је да бацају људе доље. Каже у почетку су морали затрпавати рукама нису им дали ништа да би после не знам, нисам више, то не могу тврдит да ли су касније нешто им дали али сам почетак затрпавања био је рукама без лопате, без ичега. То ми је исто испричао за тај случај гробља. Даље кад је он то био код куће отишо је сутрадан нормално на поса са 16-ог је преноћио на 17-ти, ујутру је отишо на поса, вратио се кући с посла као иде обављат радну обавезу, вратио се с посла и само је јео, донео је дјечи из трговине чоколаде као да је нешто предосјећо, јер трговина је радила поред те задруге, ручао је и реко каже «Има неки скуп на који се морам ић одазвати, позивају», каже позвали су да се сви морају јавити мушкарци. Ја кажем па ваљда ћеш се вратити, каже он «па нису ништа рекли» као не зна, само каже «мислим да се нешта спрема јер ми је каже пришо један у радионицу, кад је био у радиони звали су га капетан неки Драган каже цијело време шешир је носио на глави и реко му је каже

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

«мајсторе нешто се спрема», каже «не знам да ли ћу се вратити али већ, каже, би било сигурније да одеш код сусједа». Ја сам рекла па мислим да ћете се вратити ваљда су направили што су хтјели. И ја сам остала с дјецом, он је отишо, како је отишо више се није вратио. Ја сам остала ту цијелу ноћ са дјецом, дјеца су заспала, ја сам пресједила цијелу ноћ гледајући на врата, њега није, није се враћао. Сутрадан на тај дан 18-ог ми нисмо, та ноћ је прошла тамо како је прошла у радиони кад су били затворени сви у том дворишту, 18-ог нисмо смјели прије десет сати излазити на улице. Ја кад је откуцало, он се није вратио, кад је откуцало десет сати, а моја кућа пошто је онако није у центру него је у споредној једној улици и доста јасно се чули детонације и пуцњеви, било ми је нешто сумњиво да се дешава, а у том периоду већ се чуло минско поље. Десет сати кад је откуцало ја сам дјецу узела за руке и кренула сам што год да буде, кренула сам да идем према тој задрузи да видим или ће ми неко нешто рећи или ћу га видјет или нисам знала више куда да кренем. Улица је била пуста нигдје никога није се могло видјети, то је било страшно. Прошла сам поред задруге тишина је јако тишина била, један је био само у шареној униформи испред, ја сам пролазила и ишла у ту трговину, није мени ништа требало да купим али чисто сам ишла ето узећу, струје није било, да узем свијећу или нешто само да би видјела шта се дешава, да ли ћу њега видјет. Отишла сам, враћала сам се назад још увек је тишина била у том задружном дворишту, никог нисам могла ћути ништа, тај који је стајао на капији од задруге кад сам пролазила питао је мог сина «кога ти више волиш тату или маму», он је њему рекао тату. Ја сам шутила загрлила и једно и друго дијете и прошла сам, ишли смо даље. С леве стране тамо се дјелио крух, то је исто задружна просторија, тамо сам неке људе видјела, не сећам се више ни ко је био тамо стајао чеко да почну дијелити крух, мени није требало, ја сам кренула да идем кући. Дошла сам до крижања, близу крижања. Ту сам срела Милана Миљковића први пут, јако смо добри били и прије и он је био у радиони неки шеф њима и супругу и другим радницима, он је био огорчен, он је мене погледо, пито ме је како сам. Ја кажем па видиш како сам, нисам хтјела причат, нисам хтјела с никим контактират, дошла сам до тог крижања, чула сам одједном галаму и неке оружје

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

репетирање пушака, псовке, дјечи сам рекла нигдје не гледајте само гледајте правац у нашу улицу и показала им према нашој улици ди да гледају. Ја сам се лагано окренула на том крижању, ту је кућа од тог Боре Кесера гдје је било сједиште њихове милиције, ја сам се лагано окренула, видила сам да воде колону. Нисам одмах била свјесна ко је, шта је у тој колони, још је који корак лагано сам направила, окренула се, у том моменту сам видјела да је мој супруг у тој колони. Нисам смјела остат на том крижању, полако смо кренули лјево према нашој улици, наша улица је иначе тада била Марка Орешковића али смо је звали сви Бежанија, свима њима је то познато. Ишли смо низ ту централу јако кратко, пар корака ниже, они су већ дошли довели су их, једно пар њих тих шарених је њих водило. Ја сам дјечи стално говорила гледајте у Бежанију не смете се окренути пуцаће и по нама, јер сам се бојала ако мој син види оца да ће трчати убиће ми пред очима. Они су послушали, гледали су стално у нашу улицу доље, на крижање кад су дошли ја сам прво препознала, њега сам видјела одма још из даљег, био је четврти по реду, видјела сам од тих свих који су били препознала сам Цимерманове то је надимак, Лукетићи су били отац и два сина, Кризманић Алојзије и мог супруга, даље оне друге нисам препознала јер ми је мрак био, то је мени била, њему смо ми били с леве стране ја и дјеца. Они су ишли од задруге према опћини преко тога крижања. Он није био везан, биле су му руке на леђима, био је погурен, скроз измучен, имо је радно одјело које сам му ја тада дала кад је био доведен да се пресвуче. Ја сам видила, нисам толико далеко доста је то било близу, видјела сам с леве стране у ногама убоде из којих је лила крв и то није био један. Он кад је дошо тачно наспрам нас на том крижању кад је колона дошла, он је окренуо главу кад је он опазио мене и дјецу он је исправио се као стријела, снагу је ваљда добио, исправио се и левом руком је само махао мени да бјежим. Дјеца га видјела нису, само ја, а ту сам у то вријеме точно срела опет мог сусједи који је ишао по крух Јакоба Пољака и Ружицу његову снају, они су исто ту колону видјели. Ја сам кренула кући, то је било страшно, нисам смјела нити плакати јер нисам знала где ћу кога срести, дјечи ништа говорила нисам. Дошла сам кући нисам знала куд да се окренем, бојала сам се бити сама, сусједи су ми рекли

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

опет буди код нас с дјецом док се не види шта је. Ништа знала нисам цијели дан. Сутрадан ишла сам, дјеца су остала са сусједом, ишла сам горе да прошетам до опћине, кроз центар, можда ми неко буде рекао ди је, шта је, шта се с њим десило. Кад сам прво наишла код ујака Палијан Петра, он је мртав, умро је, он ми је реко каже «Веро видио сам јуче, ишо сам с посла Ивицу у «Стојадину» али не вашем, мало другачија је боја, провезли су два четника, каже, њега и двоје Катицу и Марина Балића, провезли су, каже, овдје кроз нашу улицу», реко ја нисам видјела ја сам била унутри код сусједа. То је он ишо човјек у два сата кући, после два, два и нешто, тада су га провезли у том ауту. Ја сам сутрадан ишла да тражим да чујем информације гдје је он завршио, ако је био у том ауту да ли је можда одведен негдје у Шид, у логор неки, било гдје да ми неко нешто каже. Дошла сам у опћину, дошла сам у тада тај кафић што је некад тамо био, кога год сам питала нико ништа ми није знао рећи. Истог Милорада Радојчића сам видила зван Бајица, тако смо га звали сви, питала сам га Бајице, буди искрен реци ми ако знаш гдје ми је Ивица. Он је реко па не знам, видјела сам да избјегава да уопће ништа, премда је знао, али није имо снаге да ми у очи каже. Ја сам и даље ишла, кога год сам питала и поједине наше људе да ли неко нешто начуо, нико ми није имо снаге да каже. У опћини сам срела Милана Грковића, било је и војске тамо, Милан Грковић то је из моје улице човјек, јако смо добри били. Он је стајо, ја сам дошла до њега, почела сам плакат, окренула леђа и почела плакат, Милане ако ми ти не кажеш не знам, не знам коме да се обратим, нико ништа не зна да ми каже за Ивицу. Он је реко, каже па знаш ајде изађи ван. Ја кажем а зашто, «ајде изађи». У том моменту опет је пролазио Милорад Радојчић Бајица, ја кажем Бајице па ајде ми реци ако нешто знаш, «па не знам, не знам, нешто сам начуо можда је у Шид одведен». Ја сам на то рекла хвала Богу ако је у Шид можда ћемо га спасити. У том је мене Милан Грковић метио руку на раме каже дођи овамо. Дошао је са мном између куће Перичића и поште, одвојио ме од народа и од војске, реко је «окрени леђа да те војска не види, гледај», он је пустио сузу и реко је «Веро, Ивице више нема». Ја сам у том моменту почела плакати, нисам знала куда, како, тај дан сам дјецу оставила код маме прије него што сам га почела тражити, нисам

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

знала куд да кренем, нит ми је реко ди је одведен, ништа ми није знао рећи, само је реко Ивице више нема. Пито је да ли могу сама до маме, ја сам рекла имам снаге, отићу, дјеца су ми тамо. Милан Грковић је реко «не иди стазом опасно је ићи стазама, иди цестом али пази овдје је кућа од Ивице Францишковића, ту су ти најопаснији смјештени, иди цестом» и реко је «не би требо ја да идем с тобом», из којих разлога не знам, можда се бојао и он, не знам из којих разлога али само иди цестом нигдје не гледај. Ја сам ишла кући, ја никог видјела нисам, дошла сам до моје маме ди су ми била дјеца, како сам врата отворила дјеца су ме погледала, ја сам рекла тате нема, више се ја ничега не сјећам. Ја сам пала, кад сам се пробудила само сам видјела на столу шприц са ињекције, моја мама је у близини две-три куће била је амбуланта, позвала је доктора Качара који се на сву срећу нашао тамо. Реко је да је још пет минута да он није у пет минута стиго мене не би било. Он је мене спасио, дао ињекције, цијело време ми је давао боловање и штитио да ме не зову да не идем радити, да будем с дјецом. У тим данима док сам ја боравила код маме не знам број колико пута су долазили у претрес, исто непознати, не знам који су били, никад нико није дошо од познатих мјештана Ловаса. Војска која је била иза куће код моје маме били су катастрофа, то су били ови, мислим да су рекли да су били Крагујевац, тако су рекли да су били, били су страшни да се ми нисмо усудили дјецу ни да изађу напоље, а ја кад сам ишла нешто, кад сам морала донети мљеко или крух дјечи исто само цестом, бојала сам се. Све док нису они отишли и дошла војска из Бечеја и с оне стране Мађари. Моја мама је Маџарица и они кад су дошли, кад су видјели један главни њихов звао се Антал, никад га нећу заборавити, главни, он је дошо до моје маме и имо је нагласак, тешко је причо заплито је пошто је Мађар, кад је мама примјетила да он је Мађар, мама му је рекла каже «Па можеш причати мађарски, ја сам Мађарица». Видјели су да ја долазим, ишла сам по мљеко и крух, пито је моју маму «Зашто је ова млада жена у црном», каже мама «та млада жена је моја ћерка, а њена дјеца су унутри», «А зашто», каже «убили су јој мужа». И онда је он упустио се с мојом мамом у разговор, био је јако слободан, он и још један који је звао се Тибор, они су толико помагали и штитили кућу мојих родитеља од отих који су стално

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

нападали, рекли су што је било напада на вашу кућу било је, сада више не. Каже ми смо ту иза вас, купаона је имала прозор гледајући на ту кућу ди су они били, с друге стране каже они могу доћи али каже само баци, разби стакло у купатилу, каже, ми смо ту, стражар је увјек вани. Тако да је у тим данима док је војска та била мађарска тамо донекле, донекле је било мени лакше с дјецом код маме, осјећала сам се сигурнијом, заштићеном. После када су они требали отићи они су наговарали да поведу мене и дјецу да ме изведу скупа с њима. Ја сам се бојала, не знам одакле иду, не знам гдје, како, нисам се усудила, рекла сам хвала вам на свему али ја се не усудим ићи. Нисам ишла, да би једног дана дошо Мијо Клисурић код моје маме и тражио ди сам ја, реко а шта ме требаш, каже Милан Девчић ме је послао да те доведем. Ја сам рекла ја ако идем иду и моја дјеца са мном јер убили сте им оца они немају с ким бити, куд ја тамо и они. Он ме је замолио, Мијо Клисурић, «Веро немој правити проблеме, сигурно ћеш бити враћена кући». Ја сам се одупирала јер сам силом хтјела да иду дјеца са мном, «али молим те немој правити проблеме, сигурно ћеш бити враћена», могуће да је знао због чега су ме звали, због чег ме Мићо звао, ја сам рекла добро, ја идем, али ако се мени нешто деси на твоју душу нек иду дјеца ако остану без мене. Он је мене одвео, Мићо Девчић је стајо у Бориној кући, то је њима била милиција, на том улазу, ја се њега једноставно нисам бојала, ми смо били добри, он је путово на посао, ја сам у школу, знали смо пар пута, не пар доста пута и сједит заједно у аутобусу и причали смо, једноставно ја од њег нисам имала неки страх, да би ја кад сам дошла ја кажем треба си ме, каже он «да». Прошла сам тај улаз, ми то зовемо, јер тај власник Боро Кесер каже као локал, он је то предвидио за локал, ушла сам у тај локал истурени дио, Мићо, Милан Девчић је ишо напред, ја сам ишла за њим, с леве стране је била клупа тамо је сједио Мато Батаковић, сједио сагнуте главе, зашто је, нешто је чекао, био је доведен а зашто не знам, само сам га видјела и Мићо ме је одвео у ту, то је велика једна просторија била доста, били су неки столови, он је сјео на прочеље тог стола на једну страну, ја сам на прочеље другога. Пито ме је како сам, ја сам рекла како могу бит на то. Да би он усто се, отворио, били су сложени неки то су били лимени ормари

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

које смо ми користили у творници за гардеробу, он се устао, отворио је тај ормар, извадио је коверту, показао је, метио пред мене и опет је отишао сјео на pročеље, каже «јел познаш рукопис», ја кад сам погледала почела сам плакати, сузе су ми кренули, реко познам, то је мога брата, каже «да, ја сам то писмо подиго у Шиду» и зато ме позво да ми покаже. Тада сам први пут сазнала да ми је брат жив. Он је реко «Ово си видила, никоме не говори јер оде му главу, знаш да ти је сестра добра са Петронијем», ја сам дошла кући, ја сам само плакала, мама није знала зашто али се нисам усудила ни мами ни тати рећи да им је син жив јер сам се бојала да не процури информација да је у логору, да га се не би смакнуло. Ја сам изашла из села моји родитељи нису знали да им је син жив, шутила сам, нико није знао. Он је реко да шутим и ја сам шутила јер сам се бојала, тако да сам до дана док нисам се спремао да кренем са дјецом из села била цјело време код маме, више у своју кућу нисам ишла нити сам боравила, обилазила јесам и с татом ишла али то све у току дана да пренесем неке ствари себи али нисам боравила у својој кући, цјело време сам била код маме. Сад после тог, то је 13-ог, 12-ог сам одлучила сигурно покушаћу да одем с дјецом јер су ми рекли начуло се као да школа завршава више аутобус неће возити за Шид и то сам видила да ми је то задња могућност да кренем с дјецом. 12-ог сам се размишљала јер да кренем јер да не, исто ми је. Приче су кружиле као да би и мене смакнули и дјецу и могла сам вјеровати и нисам и било ме је страх и свашта, ја сам одлучила ипак рекла сам мами идем тражити пропусницу али сам слагала да идем нешто дјецу у Шид да купим, нисам смјела рећи да ја одлазим него да идем дјецу нешто да купим за школу. Добила сам пропусницу и то 13.12. ујутру ја сам с тим аутобусом кренула. Пратња тог аутобуса био је Марко Кесегић и Жељко Јапунџић. Жељко Јапунџић водио је своју супругу на фризуру у Шид, Кесегић је купио те пропуснице ко је имо од нас Хрвата у аутобусу, био је у униформи ЈНА и један и други, пушке точно знам да су имали оне М-48 то су оне дугачке пушке, не ове модерне, те знам јер и ја сам била на војној вјежби док сам била млада, тако да у тој пратњи аутобуса њих двојица мјештана које сам ја познала и дјеца која су ишла тамо у школу, тако да сам ја 13.12. ујутру кренула са дјецом ван села. Сад да ли

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

се још нечег, можда сам нешто пропустила у том периоду, не знам, могуће што ми је супруг причао, није свеједно године су прошле, можда ми је нешто заостало да се ја нисам сад сјетила шта је он мени причао али пар пута ми је поновио за маснице на леђима запамти Радојчић је крив, ножеве сам, то ми је пар пута у ноћи поновио, ножеве сам Петронију оштрио да би ја касније од људи који су то гледали добила информације да га је исти тај Петроније избо, да ми је сведокиња Викица Филић једном приликом споменула која је била ваш свједок кад су га тај дан кад сам га је видјела довели у опћину да је имо прилику да јој шапне да га је Петроније избо. Ја сам рекла видила нисам ко га је избо али сам видјела да је био избоден, измучен, а њој је имо прилику у том дворишту опћине ди се она налазила кад су њих довели шапнуо јој каже «Петроније ме избо». То је што сам ја о њему знала и што је он мени мого и што је он мени причо. Колико ћете уважити то, можда сам нешто пропустила жао ми је ако сам пропустила, године су прошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Видић, сада ће да Вам учесници у поступку постављају питања. Прво ћемо да кренемо са замеником тужиоца за ратне злочине. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Видић, ја заступам оптужбу у овом предмету, поставићу Вам само неколико питања пошто је Ваш досадашњи исказ био веома опширан и онолико колико сте знали по мојој оцени врло прецизан. Пре ових ратних догађања Ви и Ваш супруг чиме сте се бавили и где сте радили?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Овако, супруг је био ковач, радио је у Пољопривредној задрузи «Ловас», ја сам радила у мјесту у погону «Борово» као шивачица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре тих сукоба какви су ваши односи били са вашим суседима, комшијама, пре свега мислим на припаднике српске националности?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Добро, ниским нисмо били замјерени, завађени, били смо млади, водили смо свој живот, имали смо двоје дјеце, чак са истим тим Миленком Рудићем били смо кућни пријатељи, били смо кућни пријатељи, били смо добри, с никим од тих који су сада оптужени нисмо били у замјерци нити ја, нити супруг.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви и супруг пре овог напада неко време пре овог догађаја напада на Ловас, да ли сте нешто знали или претпостављали да ће се догодити да то води у неке сукобе?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, опростите ни у сну ми није пало да по понашању наших мјештана какав смо однос имали није ми пало напамет да помишљам да би овако нешто могло доћи, да би неко тако шта мого нама да направи, поготово ти мјештани који су у село њих довели. И једну ствар, тај Драган Пљоко он је рекао, ако смијем, сад то сјетила сам се, једном приликом је довео моју рођаку, рођака је од супруга сестрична Весну Палијан је довео да види мене и дјецу после кад је супруг погинуо, он је њу довео и рекао је видио је да дјеца јако плачу и реко је «Селе», знам га точно тим ријечима се обратио, «Селе, ми никог не знамо кога су ваши рекли, шта су ваши рекли и у кога су као упрли ми смо то радили, ми никог не знамо», а ми с никим нисмо били завађени у селу, били смо млади обадвоје, имали смо свој живот.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули пре овог напада на Ловас да је било неких преговора да се не напада Ловас, да становништво мирно живи, да ли сте имали нека сазнања о томе пошто сте радили у тој творници?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, ја једноставно нисам знала што се тога тиче то мене није занимало, ја сам имала дјецу малу, имала сам своје обавезе, све док Товарничани нису дошли у Ловас, онда смо видјели да се гужва ствара, да нешто се дешава, у Товарнику се десило, претпостављали смо дешава се и даље, приче су кружиле по селу да то и нас чека што њих, тако да до тада нисмо ни могли ни у сну помислити да би нам тако шта могли направити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана после тог напада кад је дошла та војска шаренолико обучена ако сам Вас добро разумео Ви сте рекли да сте ставили белу неку крпу, да ли то на руку или негде на капију дворишта?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: На капију дворишта Ступар из Товарника ме натјерао да на капију објесим да се зна да је кућа усташка, тако ми је реко, да објесим да се зна ко смо. Бјеле пелену ми је сусједа од мале дала и то сам објесила на капију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је речено и да нешто око руке стављате некакве беле ознаке?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Мене особно јер ја сам се нисам кретала пуно и нисам, ето то што сам обилазила пар пута тражити и кад сам, мени особно није наредио нико. Црнину сам једина носила колико се сјећам у селу било ми је тако свеједно шта ће ми ко рећи, хоће ми претити, хоће ли ме, нисам на то обраћала пажњу, нико ми није реко мети бјелу крпу али на капију сам морала метити, док сам ја видјела у селу јако пуно који су носили бјеле крпе који су радили, имали радне обавезе, кретали се по селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали неку радну обавезу након напада па наредних дана?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Докле год сад точан период не знам, доктор Качар после тога кад сам сазнала да је супруг убијен, штитио ме је, љекове сам користила јако дуго, потврде ми је као он је правдао да нисам способна за посао, послѣје, исти Рудић Миленко и «Кинез» звани Брајковић Жељко су се постављали су питања зашто све жене иду радит а једина ја од Видића не идем радит. Шта сам ја боља од других, тако да су мени рекли да тамо ди су ове жене за војску клале пилиће код Јосипа Павлића у кући и Лизе, само да одем да им тамо мало помогнем, чисто да ме види неко да имам неку обавезу, ал то је било пар дана. Тамо је радила Мара Вукас, Мира Богат, Штефица Килинчан и Катица Кризманић. Ја сам од њих најмање радила јел нисам била способна, била сам нон-стоп под љековима. Нисам снаге имала да радим. Чисто су ми дали само да будем тамо, ето да не направе проблеме Рудић Миленко и тај звани «Кинез».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У делу свог исказа кад сте говорили о посети у тој задрузи да видите мужа поменули сте у једном тренутку Радојчића, па да ли Ви познајете и ко је Радојчић у Ловасу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Познам, како не. Познам Милана, од младости га знам, живио је у селу док је био тамо, виђали смо се, нисмо били ништа замјерени. Добар дан, добар дан, ништа нисмо имали, познам га из села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тај Милан Радојчић о коме сад говорите био тог дана у задрузи кад сте Ви дошли да посетите мужа?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, ја њега видјела нисам тај дан у задрузи. Тај који је мога мужа кад сам ја дошла хтио довест доље до мене, он је прво отишао у ту просторију која је била до портирнице задруге, ишао је тражит одобрење да ли га може пустит

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

доље да прича са мном, а ко је био тада, ја не знам, док ми муж није испричао, то сам већ рекла, док ми он није испричао да су га позвали у исту ту просторију и тек тада кад је добио то што сам Вам већ изјавила да је окривљен, да је бацао бомбе, до тада ништа није било с њим. Тек онда је Милан Радојчић климнио главом, дао знак и довели су Петронија и добио је ударце по леђима и рекао је за те ударце је Милан Радојчић крив.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то што сте определили, то је Милан Радојчић а не онај други, један други, поменули сте једног другог.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Оно је био Милорад Радојчић звани «Бајица» који је кад су купили мртве. Исто је презиме, али није исто име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана кад сте видели у колони Вашег мужа и ове остале које сте набројали, колико војника их је водило ту колону?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта, то је био шок велик за мене, ја колко у првом погледу кад сам видела, ја сам видела двоје напред и једног са ове стране која је била мени видљива, а до школе ко је још био, за тројицу сигурно знам, а она десна страна која је гледала према школи, нисам сигурна колко их је било. Тројицу тврдим сто посто да сам видела. Пушке су држали уперене у њих, премда су сви били измучени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вама непознати? Ви нисте познавали те?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте можда, можете да се сетите како су били обучени? Какву су униформу имали?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Рекла сам да су они били у различито обучени, шарено је било и ништа, неки нису имали комплет, кажем, горе је била блуза од ЈНА капа од ЈНА са петокраком, други је имао шешир, онај је био шарен. Мени те шарене униформе све су исте шарене, све су ми црне биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте евентуално о том сусрету таквом како сте га описали са том колоном и Вашим мужем кад су га водили, причали нешто са Иваном Мујићем, уколико тог Ивана Мујића познајете.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Познам. Он ми је вјенчани кум. Ја сам њега по изласку кад смо се срели у Загребу, ја сам њега питала «куме молим те, да ли ми можеш рећи шта си приметио» и

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

објаснила сам му да сам видела супруга у колони какав је био, ал ми моћеш рећ шта се дешавало с њим. Чак сам така била да сам рекла «па боље да је ишо на минско поље, можда га не би погодио метак», него што је остао у дворишту и патили га и боли. То сам куму рекла и молила да ми исприча истину. Он је рекао «кумо, он је био одвојен до те радионе тамо негдје, ди је то зид неки био или капија, нисам сигурна, углавном, он је био у тој групи одвојен. Каже, ми смо успјели само погледе усмјерити један према другоме, каже, он није знао зашто је он одвојен тамо. Каже, чисто је био изненађен, ови се спремају да их воде на минско поље сад знано, онда нису знали куд иду, а он је био у једној тој групи одвојен. Каже, ја сам приметио да је он изненађен зашто је он одвојен. Е сад ко је то радио тамо ко је био осим тог Петронија још у том дворишту, ко је то изводио за Петронија знам, јер ево упорно је рекао Викици Филић, то сам изјавила, успио је хвала богу да каже ко га избоо.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у 10,42 часова, приступио бранилац, адвокат Градимир Налић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Председник већа-судија Вам је прочитала имена свих оптужених.

СВЕДОК-ОШТЕЂЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам да ли Ви и кога евентуално познајете? И кога евентуалног познајете од свих ових оптужених? Да Вас подсетим реч је о Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић и да не читам ове остало.

СВЕДОК-ОШТЕЂЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ове опростите, ове стране не знам никога, можда сам их виђала, нисам знала ко су, а домаће познам све, рекла сам са свима сам била добра. Љубана Деветака сам само једанпут видјела, контактирала особно нисам, видјела сам га из опћине сасм ишла, преко пута цесте, видјела сам га да је стао ауто испред задружне зграде ди су станови, изашли су неки војници, он је изишо из аута ишао је у ту задружну стамбену зграду, то је све што сам Љубана видела. Контакт никакав нисам имала с њим. С Миланом Радојчићем особно, ево само што ми је муж реко, видјела

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

га јесам цестом кад је ишо, тада када сам га ја видјела био је у шареној униформи Милан Радојчић на крижању, ишо је од своје маме, ја сам ишла из моје куће, ишла сам према мојој мами. И на крижању ја сам успорила да се не би срела с њим, он је мене исто видио, онда сам једном срела исто тога Радојчић Милорада звани «Бајица» кад сам исто ишла из своје куће јер већином споредним улицама, ништа пуно по центру. Он је ишо исто кући и тако смо причали. Он је мени. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев догађаја које сте описали, да ли сте још неке прилике виђали Милана Девчића?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па не сјећам се да сам га виђала овако, ето само у тој згради полиције, у тој приватној кући од Кесер Боре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Жељка Крњајића дал сте познавали? Јесте ли га виђали?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесам, познавала сам га али овај с њим исто контакт нисам имала никакав, сем што је ето на тој торбици писало његово презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате неко посредно сазнање за то време све док сте били тамо у контакту са Вашим рођацима и комшијама, ко је од ових оптужених а домаћих мештана ко је од њих шта био у селу? Да ли су имали неке функције? Чиме су се бавили? Шта су они били у селу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па по причама, то кад смо се тако знали доћи по крух па је знало бити 5-6 особа и шушкало се, шаптало се, пазило се да не би неко од њих наишо, већина случајева неко је нешто доживио и сви су спомињали да је главни био Љубан Деветак, да је све он наређивао, ја то нисам чула од њега никакву наредбу већ по причи других. Да се за све он пита, знам да је Мићо Девчић, Милан Девчић био у тој полицији главни у тој Боре Кесера кући, причали су за територијалну одбрану да је био Милан Радојчић, тамо нисам никад била код њега, не знам ни ди му је после било седиште, где је била канцеларија тако да нисам имала особно с њиме ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Крњајића нисте чули ништа? Нисте га ни виђали?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Виђала га не, чула сам да је после долазио од Анкице Јовановић сам чула да је био у нападу, да

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

је њеног мужа извео из подрума, то је само прича коју је мени пренела та жена, ја га видјела нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те прилике када сте виђали и видели Милана Девчића, у каквој је униформи био, ако је био у униформи?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па је, био је у униформи, али та униформа је мени била од тадашње милиције, тако ми је изгледо да је имо униформу, на глави није имо ништа, на вратима је стајао, није имо ништа на глави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан. Бранкица Мајкић адвокат бранилац Милана Девчића и Љубана Деветака. Ја ћу Вас само кратко неколико питања о овим вашим посредним сазнањима које сте изнели на крају. Да ли можете да прецизирате у ком периоду односно у односу на одвођење Вашег супруга сте били у кући Кесера када сте имали сусрет са Миланом Девчићем о коме сте говорили данас?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта, тај сусрет кад сам ја била позвана код Милана Девчића, то је већ супруг био сахрањен, то је био период између те датум не знам, период од кад су они покопани док ја нисам изашла, датум не знам који је био када ме је позвао. Да, још сам питала господина Девчића тамо горе кад ми је то писмо од брата дао, кажем ја Милане, молим те Мићо, ако можеш реци ми разлог. Он се то добро сећа, реци ми разлог зашто је Ивица убијен. Прво је шутио, сагнио је главу, да би ми након неког пар секунди, погледао и рекао «па био је члан ХДЗ-а». Рекла сам, није истина, чланови ХДЗ-а ти раде још ту доље. Било би ми лакше да сам знала прави разлог зашто је убијен. Он се тога сјећа да ми је рекао да је био члан ХДЗ-а.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Али, да ли можете оквирно да кажете да ли је то 10.11. или 12. месец?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па то је могао бит већ и 11 мјесец, јел ја сам послје морала више ић по крух и коједи се кретати и сјећам се да могао је бити 11 мјесец кад је он мене позвао. Датум не знам.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је у том тренутку како Ви кажете, он био главни у полицији?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па он ме је дочекао, он ме је позвао, он је наредио да ме позову да ми то писмо да, ал сви су причали да је он главни у Бориној кући.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли Вам се он тако представио?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, он се мени није никако представио није никаквим звањем тамо, био је на вратима, ја сам дошла реко «тражио си ме, требао си ме» каже «да». Ето, то је био наш, то је био дочек на вратима, он мени ништа није рекао ја сам тај и тај или не, није се уопће представио коју функцију има.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте осим њега у униформи како сте описали као стару полицијску униформу видели још нека униформисана лица?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па прошао је само у томе званом локалу истуреном дјелу те куће, прошао је само један у шареној униформи, јер тамо је био тај рекла сам у изјави да је седео са леве стране Мато Батаковић и чекао је. Сад дал је тај шарени био због тога Батаковића тамо или, никог другог нисам видила.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Такође сте рекли да се говорило да је Љубан Деветак главни, да се за све пита, да он наређује све, Ви лично нисте имали контакте са њим али је моје питање да ли су Вам мештани објаснили шта подразумевају под тим да се он пита за све односно за шта су га конкретно питали.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не, ја с њим нисам имала никакав контакт, рекла сам да сам га само једном видјела кад је излазио из аута у пратњи неких војника и ушао у ту зграду стамбену а овај, кажем, кад смо чекали тако крух или нешто, сви су причали да је он главни и ови који су били у дворишту преживјели рекли су да је био у дворишту и да је он био главни за све. А ја видјела нисам нити сам контактирала с њим.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У једном тренутку данас сте рекли да је био тенк испред Ваше куће ако сам Вас добро разумела?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да, јесте. Био је, има један нагиб који води наша кућа је мало на нижем терену између тих сусједа гдје сам ја била у подруму и наше куће има једно брдашце, точно у том брдашцу је био тенк уперен у нашу кућу.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можете да се сетите када сте први пут приметили тај тенк с обзиром да сте говорили да нисте излазили из подрума првог дана.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не, не знам, није одмах, ти дани кад су се чули тенкови тај тенк није одмах довежен тамо, тај тенк је довежен углавном био ето тада кад ми је супруг доведен 16-ог кад је пуштен у ствари кући с посла и да преноћи, да може остати код куће, тада је тенк се тамо а када су они њега точно довели тамо, оставили, то се не сјећам. Углавном, 16-ог кад је он био пуштен јер знам јер су дошли одмах за нама, то сам изјавила да су запретили ако покуша побјећ да ће му жена и дјеца завршит рапети на тенку.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А с обзиром да сте се кретали у селу да ли сте приметили на још неким локацијама да је било тенкова осим тог испред Ваше куће?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па примјетила сам на излазу од куће Стеве Хорвата, тамо негде је био тенк а овамо даље то што се могло видит с крижања а на ове даље ја нисам обилазила окол, нисам се кретала, нисам имала увид у то.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте да је у кући Ваше мајке била војска ако сам Вас добро разумела?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Није била војска као смјештена, него поред мајке иза куће моје маме, у кући Амса Ђуре је била смештена војска, а то дјели једна мала, један мали пут, једна цеста.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овај, да ли Вам је познато откад је та војска била смештена ту?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па ја кад сам дошла код моје маме после кад сам сазнала то, кад сам ишла тражит мужа, оставила сам дјецу код ње и кад сам сазнала то да је убијен, од тада сам ја стално код маме и остала до дана док нисам изашла, та војска је се само мјењала у тој кући.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. У 12-ом месецу када сте напустили Ловас, да ли можете да се сетите где сте добили пропусницу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Пропусницу сам то јутро у кући Брајковић Стеве и Руже, тамо је се издавала.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате код Вам је издао ако сте Ви лично узели?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То сам ја ујутро раније морала ић прије него што креће аутобус, човјек мислим да је имао обичну ову од ЈНА униформу који је писао ту пропусницу и по нагласку мени се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

чини да је и он можда грешим, али мислим да је по нагласку и он био Мађар.

АДВ.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала Вам пуно. Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар госпођо Видић, ја сам Градимир Налић, бранилац Милана Радојчића. Реците ми молим Вас, откад Ви живите у Ловасу? Јесте ли напуштали Ловас пре 10-ог 10-ог 91?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не. Чак нисам отишла кад су сви ишли за Илок ја нисам, ја сам била у селу са дјецом и с мужем.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли можете нешто да нам посведочите на околности какви су били међунационални односи у Ловасу пре оружаних сукоба?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па рекла сам Вам, особно нисмо с никим ништа имали, а за друге не знам, ми смо имали свој живот, млади смо, дјецу смо имали, са свима смо били добри који су вам ту.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас да ли је у селу пре 10.10-ог било неких наоружаних људи?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ја нисам обилазила село, ја сам имала своје обавезе с дјецом, нит сам виђала, нити сам знала о томе.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми да ли је неко из Ваше уже или породице узимао учешће у оружаним сукобима с пушком у руци? У униформи?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Колко знам од моје уже родбине, фамилије, нико није имао ни оружје нит сам га виђала да је имо.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми да ли Ви имате госпођо брата који се зове Ивица?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Иван Рендулић, да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да. Шта је био Иван Рендулић? Да ли је он био лице наоружано?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Иван Рендулић је био боровски радник, све док «Борово» није дошло до пропадања, тада је он овај, морао једноставно и он и жена су радили у «Борову» и нису имали приходе ни једно ни друго, родитељи су ми пољопривредници, брат је морао кренит за тражит ди ће створит приход и отишо у полицију.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У коју полицију госпођо? У чију полицију?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: У хрватску полицију.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је хрватска полиција, кад кажете да је отишао у хрватску полицију можете ли да определите ког је то отприлике датума било тачно?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Е то ја, то не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У ком месецу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јел ја нисам водила његову бригу, ни шта раде, ни куд иде, ни ништа само знам да није био нигде даље него је после «Борова» отишао у полицију јел то је био једини приход да би они могли преживит.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро и шта је било касније с Вашим братом? Да ли се Ваш брат налазио као полицајац у Ловасу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Он је заточен у селу јел не знам ја шта се то десило, како је он завршио, како је он из Вуковара доспио у Ловас, то не знам. Нисам никад ни питала нит ме то занимало, он се нашао у Ловасу заточен. Заточили су га и овај, одвели и на крају је завршио у логору.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У ком логору?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па ја о њему пуно и о тим стварима не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли знате у ком логору је био?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: У Бегејцима.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко га је одвео у логор? Да ли Вам је познато?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То ја не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли чији је то логор био?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па чији може бит у Бегејцима логор?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па можете ли да нам кажете ако знате? Молим?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па српски логор, чији може бити у Бегејцима логор?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо овај, има овај, нечега то је некако збирни назив српски логор како видим код Вас, али постоје војни логори, постоје полицијски затвори, постоје нелегални притвори и остало, како Ви знате да ли Ви знате коју је природу имао тај логор у Бегејцима како га Ви називате?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате? Добро.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Нисам тамо била нит сам видела о томе ништа, само то писмо које ми је послао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел Вам брат преживео тај логор?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте, али уз велике последице.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли лишен слободе у Ловасу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Молим?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли у Ловасу ухапшен?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли ко га је ухапсио?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али знате да је жив дошао до Бегејаца јел тако? И после тога, хвала богу жив је.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да, али је прво остављен негде је био дал је то Шид био, нека хала по причи како је причо, негде је прво био задржан.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У Србији значи?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Негдје прије тога.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Овај, кажите ми молим Вас госпођо да ли је Ваш брат док је боравио у Ловасу носио оружје с дугим цевима?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не. Ја га нисам видјела, ако је неко видио.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад се он појавио у Ловасу? Из Вуковара кажете да је службовао као полицајац у Вуковару, када се појавио у Ловасу можете ли то да нам.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Датум и дан не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Отприлике значи, да ли је то не знам месец, два, или дан два пред 10.10.91. можете ли у односу на то да се определите?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не, прије напада на Ловас је дошао, како је дошао, из којих разлога како је он успио, то ми није познато.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли га Ви видели када је дошао?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли био наоружан?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, ја сам дошла код њих прије напада, брат је био у тренерци, ја му нисам чак ни униформу видела.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А пре тога га нисте виђали у Ловасу под оружјем? Јел долазио код Вас у кућу под оружјем са пријатељима неким?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није. Добро.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ми смо такав однос имали, да је свако водио свој живот.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел Вас неко некада испитивао због тог Вашег брата у било ком смислу, обрађивао полицијски да кажем, криминалистички или на сличан начин?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не. Сем то, кад ме је Милан Девчић позвао да ми да његово писмо из логора.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је кад било госпођо отприлике?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па то је било ето у том периоду од кад ми је супруг сахрањен док нисам изашла, точно не знам кад је био датум, не знам, али писмо ми није дао да га узмем.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је тај датум био овај, да ли је тај датум био можда у новембру?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не сјећам се, не сјећам се, не могу, нећу да лажем, не знам датум.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас да ли је овај да ли је Ваш брат дошао из Вуковара сам?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па не могу ја то знати, не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате? Па добро, не знате. Ништа, само тако реците, никакав проблем није. А реците молим Вас да ли сте чули за ловашку сатнију?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не. Мене те ствари нису занимале, рекла сам да нисам упућена у то.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо пре 10.10-ог да ли је било неких стража на уласку у Ловас, изласку и тако даље?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Господине, ја сам имала малу дјецу, ја се нисам кретала около око села да би ја могла знат ди је ко био.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па добро, вероватно сте чули нешто, пошто видим да све што нам причате углавном сте чули, јесте ли чули да је било неких стража на уласку у село?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па могуће да је било. Могуће да је било али ја никога видила нисам јер нисам се кретала, ја сам малу дјецу имала од 9 и 7 година.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли чули да постоје неке страже?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па могуће да је било.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је неко из Ваше куће давао стражу од мушкараца из Ваше куће или из Ваше породице?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Мој супруг је ишо, овај, али не знам ни гдје је био ни шта, он је знао с посла кад је дошо отић, дал је он био на неком састанку ил је био негдје на стражи, ја у такве ствари нисам улазила, јел наш живот је био такав да мене те ствари нису занимале.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није Вам никад супруг рекао да је ишао на стражу и где?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није? Добро. А реците госпођо молим Вас да ли је било некаквих, да ли је било некаквих других наоружаних људи у Ловасу у периоду пре 10.10-ог мислим на пример, на полицију из Илока, колико их је било и где су били смештени ако су били тамо?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: И то исто не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где је био смештен Ваш брат када је дошао ту у Ловас?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Био је у својој кући, рекла сам Вам да сам га видила у тренерци у својој кући а послије ако је он негде ишао ја то не знам. За брата не знам ништа.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас то када је Ваш муж ослобођен и кренуо да одлази на посао, како је он одлазио на посао јел га неко пратио или је он ишао сам?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Тада кад је пуштен 16-ог кући, дошао је сам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А после се вратио.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: И ујутро је отишо сам и дошао је с посла сам и овај отишо на тај скуп који је реко да су сви позвани да дођу.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како је био Ваш муж обучен кад је дошао? Јел се сећате отприлике шта је имао?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знам, то је задружно од пољопривредне задруге, комплет комбинезон са јакном, тада сам му ја ново одјело извадила када су га довели Драган тај звани «Пљока» да се пресвуче, ново одело сам му дала и то сам по том сам га и препознала на идентификацији.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим Вас овај, је ли на неки начин, шта је још имао на себи Ваш супруг, да ли можете да се сетите тог одела да ли је то одело.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Имао је, имао је ремен, имао је овај, то одјело комбинезон са блузом плаве ципеле и плаву мајицу.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какав је ремен то био? Да ли је то обичан? Јел имао још нешто? Да ли је на неки начин био обележено његово одело?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте. Било му је свезана на руци бјела крпа.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: На којој руци?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ко је то њему свезао ја га то нисам питала.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: На којој руци госпођо? Што га нисте питали шта му је то? Јел он спавао ту ноћ код куће?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па јел сте га питали каква ти је та трака?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Једноставно ја нисам на то, знала сам да сви који се крећу по селу да су морали носит бјеле крпе и једноставно га нисам питала, није ми пало на памет да га питам ко му је наредио да то носи.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел су носили беле крпе и Срби и Хрвати госпођо који су се кретали по селу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, Србе нисам никог видјела да је имао белу крпу. Ког сам сретала по селу све су Хрвати били.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ког сте од Срба срели овај у том периоду, па није имао белу траку? Ког сте срели?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па пре, сретала сам баш од Милана Радојчића, његову маму сам видјела, од Миленка Рудића сам маму видјела, не могу се сад сјетит, ето те које су се налазиле у близини тог дјела од моје куће до мојих родитеља ког сам видјела од тих пар Срба, нико од њих није имао бјелу крпу.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Чућемо и њих госпођо. Кажите ми молим Вас када сте, када су дошли по Вашег супруга, Ви сте рекли да је био ту војник неки са торбицом на којој је писало нешто. Како је то писало? На који начин?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Торбица је била од ЈНА, позната ми зато што је мој муж прије, знате да су сви имали, морали ић у резерву у ЈНА, резервисти били, имао је задужено и мој супруг то одјело, било је у ормару, то Вам је познато да су сви морали ићи на те вјежбе. И овај, та торбица је баш од ЈНА, била је онако више четвртана или правокутна, и на њој је само писало плавом хемијском оловком Крњајић, никако име није писало, само презиме. А човјек је изгледао доста јак, висок. Мени непознат.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јак, висок?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Непознат мени.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли црн, смеђ, плав?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, ја запазила детаље нисам јер моја дјеца су била, ћерка је плакала.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми колика је величина била тих слова отприлике које је писало то на торбици?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па довољно велика да сам ја могла прочитат.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми које величине, видим имате диоптрију, коју диоптрију имате госпођо?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То је за Вас небитна моја диоптрија.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па ако одбијете да одговорите на то питање, немам против, али просто ја Вас питам зато што је овај логично.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Тада, у то време ја наочале нисам носила.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где сте Ви стајали у односу на тог човека?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Рекла сам на улазним вратима од па како ходника, како да Вам кажем.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колко сте били удаљени од њега и где је њему стајала та торбица?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па није пуно, можда метар.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Кажите молим Вас, реците ми да ли сте Ви осим овога да сте рекли да Вам је супруг пренео везано за његове невоље тамо где се нашао затворен, кад је он то Вама тачно пренео?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ту ноћ када је био са 16-ог с посла пуштен и ту ноћ 16-ти на 17-ти је преноћио код куће, тада је он то мени све причо шта је виђо и онда ми је објаснио да је добио код Радојчића у канцеларији од Петронија те маснице и објашњавао, то сам Вам изјавила.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи то је Вама супруг рекао, јесте ли Ви то негде касније било коме пренели?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, мене нико није кад сам изашла и била у прогонству у Опатији, мене нико није позвао нигдје да дајем никакве изјаве, био је само један из вуковарске болнице Илочан који је умро, радио у лабораторију чисто не знам је ли у своју сврху хтио неку књигу писати па је мало нешто пито али у суду нигдје никад не сјећам се да сам игдје икоме давала изјаве.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми како је дошло до тога да данас дајете ову изјаву, јесте ли се Ви пријавили да дате изјаву као сведок?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесам, јесам зато што осјећам да је то потреба и да је то мој муж заслужио да ја то, јер сматрам да не би ми неколико пута поновио да се то зна и да ја то дјеци причам то је била његова жеља и ја сам то хтјела.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро госпођо, а знате ли Ви да се против ових истих лица водио поступак и у Вуковару давних година од 1993. па и после 2000-те и остало, је ли Вас тамо неко позивао, јесте ли чули да сведоче људи из Ловаса или гледали то на телевизији или у новинама, како тада нисте решили да се јавите?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесам али ја нисам имала снаге, ја сам доста дуго, ја се пар година нисам могла с тим свим помирити и бити свјесна свега тога што се догодило, док ми дјеца нису очврсла и сад кад сам могла са дјецом отворено разговарати и све испричати њима истину како је отац прошо, ди, шта се десило е онда су рекли мама скупи снаге тата је заслужио да даш изјаву.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Колико год да ми је тешко ја сам одлучила да ћу ја у име моје дјеце и у спомен њему да ћу дати то што је он желио да се зна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми Ви сте овде у одонсу на ту ситуацију коју вам је супруг препричао рекли да је вама супруг пренео како је Милан климнуо неком главом је ли тако, и да су даље почеле невоље, јесте ли тако рекли гопођо чини ми се?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да. Докле год Милан није помјерио главом поглед на тога који је био иза леђа нико није дошо и нико га није ударио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи је он само погледао некога али није наредио речима било шта?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Он је климнуо главом, он је мени два – три пут поновио док Милан није очима и главом климнуо нико није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И на основу тога што је климнуо главом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, чекајте, поставили сте питање па је прекидате.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извињавам се, у праву сте, извињавам се и сведоку и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршите госпођо Видић.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Нико код супруга није дошо, он је њему дао папир и реко као њему Миленко Рудић те окривљује да си бацо бомбе у српске куће, он је реко «не», као није хтео да прихвати јер то није истина, ево ту су нека кажу је ли пукла бомба коју је он бацио код њих, код никога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас госпођо питам.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Чекајте да Вам одговорим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Изволите.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: И он је сједио и пар пута му је Милан Радојчић то реко, он је реко «не, нисам бацо» и није мого то да прихвати да је он то радио, да би он на крају погледом, главом климнуо на тога који је био иза леђа, тај је изашо и довео је Петронија. Муж је Петронија познаво и он је тада са неком том гуменом.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи ја Вас то само питам, опростите госпођо.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Дозволите да Вам кажем до краја.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ја.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да не прекидате сведока нека заврши.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Он је тада ушо и са том цијеви како сам вам рекла мужа је ударио, те су маснице одскочиле, ја сам то видила код куће кад је био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Те маснице што сте видели какве су боје биле кад сте их видели?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Кад сам ја њих видјела тада кад су га довели да се пресвуче то је још било широко и дебело црвено, а кад је то дошо то 16-ог да код куће остане да преноћи то је већ промјенило боју то је већ било љубичасто-плаво.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Кажите ми госпођо, да се вратимо на ово претходно питање, ја нисам баш сасвим добро разумео, доста сте Ви рекли али мене само занима, да ли је осим тог климања главом Вама муж рекао да је усмено наредио Радојчић доведи ми Петронија некеме?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не. Они су упућени сигурно били кога он треба да доведе, кад је довољан поглед био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одакле је Вама познато да су они били упућени кога треба да доведе, одакле Ви знате то?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па супруг је реко док он није климно рекла сам Вам, док није климно главом он није никог довео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а ово да су сви били упућени кога треба да доведу Ви или супруг закључујете, ја претпостављам?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па то је супруг закључио, док он није климнио главом није никог довео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, хвала госпођо. Ја немам више питања, хвала Вам госпођо.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Даље од бранилаца, нема нико? Од оптужених? Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли Вам је познато шта је узрок смрти, мишљење, шта је узрок смрти Вашег супруга?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Мислите конкретно како је завршио?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па од отих убода које је задобио од Петронија, од отога не би умро. Ја вјерујем да би се то дало, да

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

су га тада мени пустили да би се дало да га се спаси ти ударци и убоди али он је одведен у једно гдје су га пронашли у улици Владимира Назора, ми смо то звали Брдо, у једној кући од Девчић, не знам ко је власник, Девчић то су браћа тамо, не знам ко је власник те куће, у једној рупи су га нашли, тамо је био убијен рафално.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У реду, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од оптужених има ли неко питања? Нема нико сем оптуженог Александра Николаидиса, изволите.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Рекли сте да сте били на војној вежби, када, које године?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ја сам то била прије него што сам, после основне школе у Воћину, то је била вјежба од два тједна, то су тада позивали ко није радио, није био у школи, не знам зашто, било је нас двије или три из села.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Када сте описивали тај претрес куће ниједног момента нисте рекли да вам је неко тражио од тих који су вршили претрес паре и злато, а изјавили сте да су дошли због тога?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта, ја сам рекла љепо да они су претресали, дошли су с намјером, рекли су ако нађу хрватски знак оде му глава, с тим су дошли да траже хрватско обиљежје. Очито је било јер врата гдје сам ја стајала од ходника, објаснила сам вам, гледала су у ту собу гдје је била здјела у којој су стајале кутијице, он ако је дошо тражити хрватско обиљежје није моро отворати кутије од злата и како је сваку отворио тако је бацио јер је видио да је празна, шта је тражио него злато.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је Ваш покојни муж род са Влатком Палијаном?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте, братићи су.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А с ким Влатко Палијан сада живи?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То је небитно.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То је небитно за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Видић, ја сам хтела да Вас питам, Ви сте у више наврата данас у исказу помињали Петронија,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

да ли сте Ви то лице некад видели или евентуално сте само чули за Петронија?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, ја њега можда сам могла и видјети али нисам знала да је он, можда сам га и виђала али га нисам знала да је он по имену јер га никад нисам чула да га је неко ословио тако у близини ди сам била, можда је био и код мене у кући а да нисам знала да је он, само ето по причи супруга јер он је знао и то ми је јако жао што га нисам видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи Ви Петронија не знате али сте чули само из приче да то разјаснимо.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми помињали сте неко име Пљока Драган, за то лице сте рекли да сте га и видели.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте уочили је ли то лице било у униформи, у цивилу и сем тога што сте рекли да је имао те дебеле наочаре је ли имате још неки опис?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па тада кад сам га ја видјела он је имао, горе је имао, а доље нисам запажала, горе је имо једну блузу, једном сам га видјела у шареној, а после ја мислим стварно нисам обраћала више пажњу јер после погибије и свега тога они су мени сви били црни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта у шареној? Рекли сте једном сте га видели у шареној.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Али само горњи дио, нисам стварно примјетила доље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта шарено? Цивилно одело или униформа или шта?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Само горња блуза то сам запазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горња блуза је ли цивилна или униформа, то Вас питам?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Горња блуза је била шарена. Ја не знам чија је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесте ли то лице видели да је наоружано?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте био је наоружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате можда шта је имао од наоружања?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Е у то оружје се не разумијем али било је нешто, није било дуго неко, било је нешто кратко, није изгледала нека дугачка пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте једног момента да вам је Анкица Јовановић причала да је Жељко Крњајић извео њеног мужа.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да. Анкица Јовановић у причи ми је то рекла јер смо тако причали, ја нисам с њим контакт имала, она каже боме ја јесам он је мога Јосу извео из подрума, ја видила нисам нити њега нити њеног мужа да је извео али она је рекла да је он извео њеног мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта се то односи, кад је то извео њеног мужа?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: У јутро у нападу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте онај ваш сусрет са Миланом Девчићем па вам је он у том разговору рекао «Знаш да ти је сестра добра са Петронијем».

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта се то односило Ваша сестра добра са Петронијем?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта, ја са сестром нисам добра од прије тих догађаја три године тако да о том пуно не бих што се ње тиче, само она је удана за Србина и она је тамо се с њима дружила и кретала и била је добра с тим Петронијем, то су сви видјели и знали али о томе не желим, немам с њом везу никакву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми ти неки ваши у том периоду од 10-ог до 10-ог па ваша кретања кроз село, те ваше мештане Србе које сте виђали јесу ли они били у цивилу, у униформи, наоружани, мислим на мушко становништво?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па мушкарце сам од тих Срба видила сам из моје улице је он Мане, он је мислим да је умро, не могу се сјетити презимена био ми је сусјед, Косановић, он је био у униформи и носио је пушку то се сјећам те пушке М-48 је имо и од Жељка Крњајића оца сам видила исто да је имо пушку такву на рамену, јер то је мало дужа пушка која је уочљива и Дражић Мирка њега сам исто видила у униформи са истом таквом пушком у

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

дворишту опћине тада кад сам дошла да се распитам за супруга. И није нико имо бјеле крпе од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, помињали сте Рудић Миленка па Жељка Брајковића па тако даље, јесу ли они били у униформама, наоружани или су били у цивилу и јесте ли их виђали?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Миленка Рудића сам виђала кад сам дошла по крух да чекам да подигнем, њега сам видјела преко пута у задрузи био је у униформи од ЈНА и само сам видјела да је имо за појасом пиштољ, није имо никакву пушку ни неко дугачко оружје, само је пиштољ имо за појасом, а Жељка Крњајића њега сам колко се сјећам из даљега видјела и не могу тврдити шта је имо, да ли је имо. Контакт особно нисам имала, разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте и овог Воркапић Милорада јесте њега виђали?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Њега знам исто као мјештана села, а њега је супруг видио кад је излазио с пушком дигнутом кад је опалио рафал у кућу у којој је погинуо Јосо Пољак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, поменули сте да сте само једном приликом видели Љубана Деветака, кад је то било и можете ли да определите уколико се сећате је ли он тад био у цивилу или у униформи? Уколико се сећате. Кад сте Ви то видели Љубана Деветака оријентационо у овом периоду од 10.10. па надаље.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То је било послје, то није било у тим данима кад се све то одвијало, то је било послје, ја сам од опћине прелазила и била на тој цести, он је ауто, објаснила сам да је ауто стао испред задружне стамбене зграде, војска је, неки његови ко су били војници не знам, изашли су, отворили врата он је изашо, сјећам се да је само имо неки је ли то био мантил, не сјећам се какав, нешто дуже је било на њему и он је отишо у ту стамбену зграду. Контакт нисам имала никакав ближи нити сам икад разговарала с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажете после, мени то ништа не значи, да ли можете месец да определите, је ли то био десети, једанаести месец?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Десети је, то је било послје тога кад ми је муж убијен само датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите пуномоћници.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у 11,25 часова судницу напустила бранилац адв. Марија Ивановић.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (Пуномоћник оштећених) Да ли би сведок могла да нам каже да ли је првог дана значи на дан напада био претрес њихове куће или тек касније ово што је помињала?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: На дан напада наша кућа није била претрешена, ја сам само дошла до куће и окачила ту бјелу пелену и вратила сам се код сусједа, они су наставили даље, они нама тај дан у самом нападу 10-ог нису претресали кућу јер су журили ишли су даље следеће куће јер нико није био у тој нашој кући, ми смо се нашли код сусједа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Да ли је, помињали сте кад сте одлазили да се распитате за мужа и да је нека особа ушла у бившој канцеларији Милана Миљковића да тражи одобрење да бисте ви могли да видите мужа да ли је он помињао ко се налази у тој канцеларији, од кога тражи одобрење, кога би могао да пита и то, да ли је било кога помињао у том смислу?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, рекла сам да непознам, не знам у том моменту ко се налазио у тој канцеларији, он је само реко да ја причекам да види, отишо је тамо, пито и тада је отишо по супруга и неко му је одобрио, а ко је био у тој канцеларији тада не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Рекли сте док сте били у кући и са том комшиницом гледали значи видели свог супруга да он са групом људи иде и износи тело Јосипа Пољака из његове куће, да сте претходно знали да је Јосип Пољак убијен, како сте Ви то сазнање имали и да ли сте имали сазнање да је Јосип Пољак убијен у својој кући?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Тако што смо ми кад је супруго отишо, он то мени тада није мого одма рећи јер је он одма отишо и осто у задрузи али старији сусјед тај Јакоб Пољак код којег смо ми његовог сина били у подруму он је био пуштен и он кад се вратио он је знао и он је отишо полако преко јер полиција је, мислим ти војска и сви су отишли из наше улице и он је полако прешо и дошо и видио да му је брат убијен испред подрума, зато смо знали да је точно то

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

што је мој муж реко, само што је он то мени тек рекао кад је дошо кући није мого рећи прије.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, разумем, а да ли кад Вам је супруг причао о томе те ноћи 16-ог на 17-ти кад је био у кући да је учествовао у сахрани тела, значи убијених Хрвата које су пронашли у селу, да ли је причао да су тела била сахрањивана у неким црним врећама или како су била сахрањивана тела?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Он је рекао да је било који су били у врећама, а било је који нису, наводно неки који су били јако ваљда дебљи било је и таквих, да нису били али кад је о томе почео причати мени се то једстановно ми је било страшно тако да он то мени сваки детаљ баш о тој сахрани о особама појединцима није објашњавао како је ко изгледо и ди је кога нашо то је видио да је мени страшно и сваки детаљ, само ми је споменио за те парове брачне које су хтјели спустит како је тај Шимун Пејић реко «бацај то шта слажеш», као шта спуштају тако лагано.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А 17-ог кад Вам је рекао да мора да иде на неки састанак у задругу да ли је помињао ко је наредио тај састанак, ко им је рекао да оду?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не, он мене није с тим оптерећивао или знао је сигурно али ме није хтио оптерећивати јер сам ја остајала код куће с дјецом, само је реко морам отићи, сви смо позвани на неки скуп, неки састанак, знам да је могуће да неће добро завршити али, и чувај се и дјецу ми пази, он као да је предосјећо да ће се нешто дешавати.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А касније сутрадан значи 18. колико сам ја разумела, кад сте видели свог супруга у тој колони, говорили сте о тројници војника које сте видели да их прате, а колико је било заробљених? Јесте приметили можда колико је отприлике било заробљених поред Вашег супруга?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта њих пет знам, та три Лукетића отац и два сина и Кризманић Алојзије и мој муж њих до мужа сам видјела, а оно даље било их је могуће још четверо или петоро али не могу не знам ко је био јер ја њега кад сам видјела ја више даље ништа нисам могла препознават, било ми је јако страшно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте знали кад је Ваш муж сахрањен?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То ми није нико реко точан, знам да је тај Пљока што су га звали Драган Пљока с тим наочалама да је он тој рођаци коју је био довео код мене и када је реко «Селе ми никог не знамо кога ваши нареде ми то радимо» он је чуо како моја дјеца плачу тада и он је реко «жао му је дјеце али ја што сад могу направљено је направљено, ја што могу могу учинити да одем да видим ди ће ти муж бити закопан» и након, који је то дан био датум те сахране мени је то непознато јер ми нико нисмо имали приступ тамо дуго да идемо на гробље, нисмо се усудили нити су дозвољавали. Онда је он опет купио ту рођаку исту и довео и дошао је само у двориште код моје маме и реко је «што сам могло могло сам учинити да видим и да кажем ди да, први је Јосо Јовановић возач», он је био возио камион, «а други је Ковач», јер мог мужа су звали Ковач, он је иначе био по занимању ковач, «а други ти је он тако да знаш ди ћеш дјецу одвести».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли је тај Драган Пљока помињао тад нека имена неких мештана за које каже да они указују на неке које треба убити које треба?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не. Он је опћенито говорио ми никог не знамо, нама кога кажу кога нареде ваши, ми не знамо која је која кућа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Поменули сте у једном тренутку да сте били једина жена која је носила црнину, а толико је било убијених па зашто, шта мислите зашто ове остале жене односно чланови породице нису носили црнину?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Знате шта, приче су кружиле једноставно да се боје носити црно, јесу старије жене али од млађих жена ја сам видјела да се нису усудиле једноставно да обуку црно, а ја не знам таква сам тврдоглава била ја се нисам, нисам размишљала ја сам црнину обукла од оног дана када ми је тај Грковић рекао шта је с њим, дошла сам и кад сам дошла к себи после ињекција и љекова ја сам црнину обукла и нисам је скидала без обзира, а никад ме нико није зауставио и рекао да скинем црнину или питао зашто је носим од домаћих мјештана никад нико.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је Ваш супруг било у ком контексту у том разговору са Вама помињао Љубана Деветака?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па не сјећам се да ми је за њега, не, не сјећам се да, да ли је он уопће имао контакт с њим то не знам, да ли га је виђо не, то се не сјећам да ми је спомињо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте икад сазнали ко је издао налог да тог 18-ог Ваш супруг буде издвојен из те групе затворених?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Ја тамо била нисам, не знам, чула сам да су се неки спискови доставили, да су класирали ко иде на минско поље, ко остаје у дворишту, ко је то наредио, ко је те спискове дао мени су непознати.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела да Вас питам, кажете да сте оног дана када сте видели у колони супруга да сте прво срели Милана Миљковића, где сте га срели?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па на крижању томе ди је школа у центру села, ја сам се окренула лјево према нашој улици да кренем кући с дјецом, а он је ишо у правцу задруге, био је у униформи ЈНА и он је исто видио ту колону.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли био сам или?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Био је сам, оружје није имо на себи.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми осим што како кажете питао вас је како сте, је ли било још нешто?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јер тада ме је први пут срео, а јако смо добри били, његова жена је некад становала код мојих родитеља били смо јако добри, први пут ме је видио у том злу и пито је једноставно ваљда из реда, карактер му је такав да ме је питао како сам и ја сам му дала до знања да види како могу бити и он је кренуо према задрузи и он је моро проћи поред те колоне ди је био мој муж.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли видео Вашег супруга?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте сигурно, видио је све који су били јер је ишо цестом, а они су цестом вођени према опћини.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли сте још тог дана кад Ви видите колону и супруга видели још некога од познатих?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па из те колоне сам рекла ког сам препознала, оне иза њега нисам јер сам се јако стресла, нисам препознала ко је био још у колони и тада сам отишла.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али на путу као што сте Миљковића срели, је ли било још неког?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не, нисам, од познатих нисам никог срела, ја сам сагла главу до мамине куће нисам главу дизала, плакала сам цијелим путем тако да нисам уопће обраћала пажњу даље ко је по улици.

НАТАША КАНДИЋ: Касније сте поменули Милана Грковића, да ли, колико дана после Ви видите Милана Грковића?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па ја сам њега виђала после тога кад је он мени, он је једини имао снаге да он мени каже да је супруг убијен и.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је било то, колико дана после догађаја?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па после те погибије и сахране, ја сам њега знала тако срест кад идем по крух и он је нормално разговарао, нормално причао, пар пута ми је знао дат до знања, каже а шта да радим? Шта да радим? Ништа конкретно, ништа именом никог није, само је рекао и ја сам добио батине од кога је добио, зашто је добио, то није говорио, каже шта да радим? Шта да радим? Ето.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Вам је рекао да је добио батине?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Јесте. Рекао је, и ја сам добио батине, али ја нисам испитивала а он ми није објашњавао нити сам ја хтјела да није ме занимало.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али овај, да утврдимо тачно, када Вам је рекао да Ивице нема више, када је то било? Колико дана после страдања?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па то је, 18-ог се десило то кад су га, кад га је ујак видео да су га провели, сутрадан сам ја ишла да тражим да ми неко нешто каже, значи, то је могло бити 19-ти.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Овај, код кога сте ишли Ви да питате сутрадан?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па кренула сам неплански, идем кроз село, негдје ћу неког срест, видит, кренула сам можда ће ми неко нешто рећи, било је народа и у опћинском дворишту, било је преко у локалу неке потврде, неко је нешто увек требао. И мислила сам неко ће нешто сигурно знат па ће ми дат до знања. Нико ми није хтио рећи, ни тај Радојчић Милорад «Бајица» а знао је, све док ето тај Милан ме није извео, Грковић, ван код поште и само ми је рекао.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, где сте га срели Ви? Код поште или?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Он је био унутри у томе улазу опћинском.

НАТАША КАНДИЋ: И он Вас је извео?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да. Ја сам га зауставила, ухватила за руку и молила, нико ништа неће да ми каже али молим те ако нешто знаш, реци. Пошто је он знао истину, није хтио у тој маси тамо где је било и војска је била у том дворишту ниже и то двориште је велико, он је сигурно се бојао како ћу ја реагират, и он је ипак био свјестан и мени да изађем ван, метио је руку на раме, извео ме ван, између поште и те Перичићеве куће и рекао свјесно ми је рекао да окренем леђа према војсци да не виде, јер је очекиво да ћу ја почет плакат и. Био је ипак свјестан.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте после тога отишли код некога код некога кога Ви кажете главни у селу да питате нешто више или је то било с тим завршено уопште Ваше испитивање?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: То је било ето, ја сам ошла кући код маме, после сам била кажем под љековима и доста болесна, и све док нисам ето дошла тај, то писмо видјет код Милана Девчића, тада сам га питала да ми каже истину, биће ми лакше ако знам. Зашто је убијен, он прво рекла сам Вам да је мало ушутио, застао, тада је диго главу и рекао био је члан ХДЗ-а ја сам рекла да то није истина, има чланова ХДЗ-а који ту раде у селу а особно то се односило на мог стрица, он је сада умро а знала сам сто посто, он је изашо из села са исказницом ХДЗ-а, тако да сам нисам именовала Милану ко је то, ал сам му дала до знања да је то неточно, да није истина да је убијен зато што је члан ХДЗ-а.

НАТАША КАНДИЋ: А чекајте како онда Ви то овај, тумачите Ваш стриц је изашо са исказницом ХДЗ-а?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да. Њега, он није био ожењен, он није имо дјеце, он је био сам, да ли га нису претресали или га нису, не знам, имо је радну обавезу и он у селу и знам да ми се похвалио, каже, ево види кад је изашо из села, ја сам изашо каже изнео моју чланску исказницу.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, кажите ми само око Девчића, поменули сте да Вам није дао писмо? Да Ви нисте понели са собом писмо братовљево?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, не. Вратио га је назад у тај лимени ормарић. Само ми је дао да прочитам. Ја сам братов рукопис препознала, писало је већ не могу се сјетит у том смислу да је добро, али то је под упитником, то се видјело по рукопису, колко је њему било добро и да се нико не упућује према њему. Е ал то су биле једно две реченице његове на том папиру написане.

НАТАША КАНДИЋ: А јел сте писали откуд да је то писмо код Девчића, ко је њему дао? Како је стигло то писмо?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, он је мене предухитрио, он је мени рекао одмах ја сам био у Шиду и подиго сам то писмо и не смеш да као, реко ми је да не смем да дам до знања некоме, јер оде му глава, знаш да ти је сестра са Петронијем добра?

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Кад је рекао да је подигао, јел то значи да је био у Бегејцима, видео брата Вашег?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Не, он је рекао да је у Шиду подиго то писмо.

НАТАША КАНДИЋ: А у Шиду подигао?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Овај, и рекли сте још нешто, само да разјаснимо да су Брајковић Жељко звани «Кинез» и овај Рудић Миљенко, да су се они, овај, да су постављали питање зашто Ви не радите као други? А коме су то постављали питање и ко је Вама онда рекао да треба да одете да радите?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Па знате шта, ја сам овај, то чула од ове, она је сад умрла, Мара Вукас, она је рекла каже да овај, знаш она је пролазила увек крај куће моје маме и она је рекла, знаш каже да се Миленко Рудић и Кинез да се питају зашто све жене иду радит, само ти не идеш. И тада је она након пар дана је она мени рекла, ето ти ћеш морати ић с нама, али каже као ту ди су они клали те пилиће наводно и то, каже колко будеш могла, ти толико ради, тек толко да се види да сам тамо, то је било не знам неколико кућа даље од моје маме, у којој кући су они радили ту живину и то припремали, клали.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Хвала Вам. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких других питања нема? Госпођо Видић захваљујем Вам се што сте се одазвали да сведочите на све ове околности које сте данас изнели.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 21. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Да. Опростите, да ли ја могу Вас нешто замолити. Да ли постоји могућност да Ви мени сада пошто ја нисам имала прилике тог Петронија никад видјет? Дал је могуће да ја њега сад могу видјет преко линка и обратит се једном реченицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ми не знамо уопште, Ви кажете да га нисте тад видели и онда нема сврхе да Вам сад показујемо.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ВЕРА ВИДИЋ: Добро. Не морате ми га показати, само ево, желим оно како су моја дјеца чепркала гроб, копали тату рукама на каналу, нека њему то његови најмилији тако раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем Вам се госпођо Видић што сте сведочили. Изволте, шта сте хтели?

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам само хтела да питам, овај, идентитет овај оптуженог, није заштићен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али радњу неког било каквог препознавања не можемо да вршимо, ја сам је питала да ли је икад видела Петронија, каже није. У чему је сврха показивања?

НАТАША КАНДИЋ: Мислим, то је жртвама врло важно да виде те који су, он је њеног супруга, одговорни за његову смрт, па то су врло важне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да седнете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 41 минут и биће настављен дана:

**22.09.2010.године,
са почетком у 09 часова и 30 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одјављујемо се са Жупанијским судом у Вуковару.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА